

[Madsen-Mygdal.]

gen er mere end faretruende. Har Regeringen ikke tænkt over, hvad der skal gøres overfor Kommunernes Økonomi? Tør Regeringen virkelig fortsætte med de samme lovfæstede Udgifter og overlade til Kommunerne selv, hvor de vil finde Dækning — indtil det hele, naar der ikke er flere Laanemuligheder tilbage, bryder sammen, simpelthen fordi der ikke er flere Midler til Raadighed.

Og hvis nu, som vi har hørt, den saakaldte Krisehjælp til Landbruget, der i Virkeligheden er en Krisehjælp til Kommunerne, skal bortfalde, tør jeg sige, er Sammenbrudet for Landets Kommuner ikke langt borte. Thi Forholdene er jo derude særlig fortvivlede, hvor en saa stor Del af de kommunale Udgifter hidtil har været dækket af de urimelig høje Ejendomsskatter, som Landbruget aldeles ikke er i Stand til at udrede. Ved de kommunale Ejendomsskatters Tredobling under Højkonjunkturerne er der paaført Landbruget en Særbeskatning, der under den nuværende Tilstand er uden enhver Begrundelse.

Ifølge den nylig offentliggjorte Beretning fra Landøkonomisk Driftsbureau har Landbruget i det sidste Regnskabsaar haft en negativ Forrentningsprocent paa 1,2, og der er nu begyndt et nyt Regnskabsaar, der ganske utvivlsomt vil bringe et endnu større direkte Underskud. Landbruget er i Dag ude i en Tilstand, om hvilken Regnskabsbureauets Leder, utvivlsomt med fuld Føje, bemærker, at vi skal helt tilbage til den store Krise for 100 Aar siden, i Tyverne i forrige Aarhundrede, for at finde Sidestykke dertil. Hvor tør Regeringen mene, at det lader sig gøre fortsat at opretholde Højkonjunkturernes Skatter paa de Landejendomme, som i Dag i Stedet for Indtægt giver et stort og stadig stigende Underskud.

Det er meget godt, at der foreligger Lovforslag om endnu en Termins Henstand for Rentebetaling, saaledes som det blev vedtaget her i Tinget i Gaar, og Moratorium for den Gæld, der gaar ud over Værdierne. Men hvilken Retfærdighed er der i, at det offentlige stadig opretholder den Skatteprioritet paa ca. 1 Milliard Kr., som tilfældigvis og vilkaarligt i Dyrtiden blev indskudt foran alle andre Prioriteter i Ejendomme paa Landet. Mon dog ikke snart Tiden var inde til at raade Bod paa denne Uret?

I Statsministerens Aabningstale ved Samlingens Begyndelse hedder det ganske vist:

„Med Hensyn til Ejendomsskatterne arbejdes der paa en Plan, der skulde sikre

større Smidighed og Bevægelighed, saaledes at Skatten i højere Grad end hidtil afpasses efter de skiftende økonomiske Forhold.“

Det er et Program, der lader sig høre. Ganske vist vilde det utvivlsomt være bedre, om man indrettede Ejendomsskatterne paa Landet, ganske som de er indrettet i Byerne, saaledes at de blev faste og ubevægelige, og at Skattebehovet i øvrigt udskreves paa Indtægterne, d. v. s. i Forhold til den virkelige Skatteevne. Derfor har vi ogsaa stillet Forslag om, at en saadan fast Skattepromille maatte blive indført, samtidig med at Ejendomsskatterne føres tilbage til, hvad de var i Femaaret 1909—14. Men hvis Regeringen ikke vil det, men i Stedet for vil afpasse Skatterne efter de skiftende økonomiske Forhold, tør jeg tilsige, at vi under de nuværende Omstændigheder aldeles ikke vil modsætte os dette, fordi det tiltrænges i allerhøjeste Grad.

Men maa vi da ikke se Regeringens Forslag i saa Henseende! Regeringen har fremsat mange Forslag her ved Rigsdagssamlingens Aabning, men det af Statsministeren bebudede Forslag om Ejendomsskatter i Forhold til de økonomiske Forhold — og jeg tør sige, at denne Bebudelse var egentlig det eneste, der Landet over vakte Opmærksomhed og vakte Haab ude i Landbruget — dette Forslag savner vi stadig. Jeg tillader mig at henvende mig til den højtærede Finansminister — eller maaske er det Indenrigsministeren, eller hvem det nu er, der har dette Forslag under Udarbejdelse — og spørge: hvorfor har vi ikke set dette Forslag, og hvornaar har Regeringen et saadant Forslag udarbejdet? Thi er der noget, der har Interesse, er det at faa at se, hvorledes Regeringen vil indrette denne Tilpasning af Ejendomsskatterne efter de økonomiske Forhold.

Om Tidens store og uhyggelige Spørgsmaal Arbejdsløsheden udtaler Statsministeren, at dette Problem nu melder sig ved Siden af en Række andre Spørgsmaal. Ja, det tør Statsministeren nok sige, at det er et Spørgsmaal, der „melder sig“. Deri er der ingen Overdrivelse. Der er kun Grund til at forbavses over, at denne Regering — hvis Specialitet det jo er at modarbejde Arbejdsløsheden, men som har haft det Uheld, at begge Gange, den har været ved Magten, er netop Arbejdsløsheden stegt til et forfærdende Omfang —, at denne Regering først nu mener, at Problemet melder sig.

Og hvad har saa Regeringen at stille